

28. Mar. 1974

FAKTA

Dato:
28. Mar. 1974

Sidetal:
Rød blå bd 19 s. 5-13

TRANSSKRIFTION

28-3-74.

De bagvedliggende årsager, impulser, bevæggrunde til "R+B" hvad er de egentlig?

Ideen er opstået fra en blandet påvirkning af Ad Reinhardt's, Daniel Buren og til dels Sol Lewitt's, D. Flavins ideer. Det er min intense beskæftigelse med disse kunstnere der har givet impulsen til dens opståen. En mere, ren psykologisk årsag er trangen til at undslippe de mange springende skift i min produktion, et forsøg på at realiserer ønsket om et samlet udgangspunkt baseret på een idee ud fra hvilke mulighederne så kunne spredes som en vifte, idealet om det enkle der samtidig kan blive mangfoldigt. Ideen er på sin vis opstået ved en tvang, nemlig det ideal jeg ville efterleve med at kunne tage eet standpunkt i stedet for at have mange sideløbende og skiftende standpunkter. Hvad jeg gjorde var et forsøg på at trodse, gå imod mig selv. Gennem min intense beskæftigelse med de ovennævnte kunstnere som jeg synes havde fat i noget helt rigtigt, dannedes efterhånden et ideal som jeg ville leve op til selvom det ikke svarede til min natur. I min beundring for forskellige kunstnere har jeg altid haft svært ved at indse at jeg ikke er og ikke kan blive som dem, at mine muligheder er nogle helt andre end deres, og det jeg jo netop beundrer hos dem er at de konsekvens er tro mod disse muligheder hvorimod jeg i min beundring af dem bliver utro mod mine egne. Man må på den anden side heller ikke være helt blind for at der i det man beundre må være et svar, en genklang som findes i en selv, selvom beundringen også kan skyldes at den pågældende man beundre har noget som man selv mener man mangler. — og hvis man var i besiddelse af det ville alle ens problemer løses.

Bortset fra disse rent kunstneriske impulser bag "R+B" ligger vel også nogle helt personlige hvad repræsenterer denne struktur (to ens kvadrater) disse farver (Rød-Blå)?

Selvom det er banal psykoanalyse vil jeg tro det forholder sig som følger: de to kvadrater er ens er sat sammen så de danner en helhed et retangel — men de to farver rød og blå som er kontrasterende — den røde er rød den blå er blå d.v.s er forskellige individuelle farver der ikke kan harmonerer, men altid vil kontrasterer ofte i en sådan grad at de ved at indvirke på hinandens intensitet vil flimre — opløses. Tiltrods for at et retangel forener de to kvadrater adskiller farverne dem. Farverne repræsenterer min, under alle forhold, manglende evne til samlende helhed, strukturen postulerer denne helhed, men farverne splitter den. Tiltrods for at jeg gennem denne proposition "R+B" søger samling, helhed, eet bestemt udgangspunkt ødelægger propositionen selv dette ønske ved at farvernes uforenelighed i sidste ende gør denne helhed umulig.

"R+B" repræsenterer altså min splittelse, mit ønske om samling

usplittethed, min forvirring og mit voldsomme ønske om at gøre min tilværelse uforvirret samlet og hensigtsmæssig. Også mit samliv med Bodil repræsenterer "R+B" erkendelsen af (ubevidst?) at selvom de to kvadrater (A-B) er sammen (samliv) gør den kendsgerning at de indeholder — helt udfyldes af hver sin forskellige farve (to forskellige personligheder) modsiger og modarbejder den ydre (samlivet) struktur. Ligesom jeg forsøger at få dette samliv til at fungere, prøver jeg (nu gennem flere år) at få "R+B" til at fungere tiltrods for at det gang på gang (som samlivet) viser sig "R+B" er hvad den er og ikke lader sig ændre medmindre hele strukturen ændres. Hvorfor har jeg nu valgt disse to uforenelige farver Rød — blå?

Kunstnerisk udfra den slutning at Rød repræsenterer hele den varme side af farveskalaen og Blå hele den kolde at det er de to af alle hovedfarverne der har de færreste associationer til ting og fænomener uden for dem selv. Jeg har altid følt mig tiltrukket af dette farvepar kan der ligge psykologisk årsag bag?

Det som tiltaler mig er de to farvers renhed — klarhed — bestemthed — dette at de er absolut entydige. Rød — Blå — intet andet, hvorimod f.eks. andre som gul — grøn — violet — ikke ejer samme bestemthed, men strengt taget er mere differentierede — ubestemte. Denne distinkthed hos disse to farver giver mig noget af den ro og beslutsomhed jeg søger i mig selv. Sat sammen svare de også til noget i andet i mig selv nemlig den delte trang til fuldstændig konsekvens (ofte aggressiv) præsenteret ved den Røde — det vege — det vigende — uendelige romantiske præsenteret af den blå.

Hvorfor jeg har valgt at indfatte disse to farver i to ens kvadrater kan måske udlægges som ønsket om, trods alt, at danne en enhed en samling og helhed af disse to uforenelige farveelementer — men kvadraterne er i forhold til farverne neutrale — og magtesløse, en postuleret helhed. Måske er hele propositionen et postulat idet den er blevet til udfra ønsket om en samlet beslutningsdygtighed, men ved sin visuelle fremtræden klart viser splittelsen idet de to farver som dominerer alle de øvrige elementer er uforenelige altid vil være to forskellige farver.

Hvorfor er jeg med så stor stædighed fortsat med "R+B" (nu næsten gennem seks år) gang på gang opgivet ideen og kort efter taget den op igen? Det skyldes, hver gang ideen genoptages, en slags renselsestrang, når jeg har været langt ude i alle mulige andre eksperimenter vender jeg tilbage til denne tilsyneladende enkle og "rene" for at finde den samling og ro som de andre eksperimenter førte mig ud af.

Min kunstneriske tese lige fra begyndelsen var jo den at man gennem denne uhyre enkle modulagtige struktur blev tvunget til at udskyde alt der var uvæsentligt for den kunstneriske tankegang, samtidig med at man måtte opbyde hele sin intensitet og fantasi for i denne enkle struktur at kunne få alt det ind i den som man troede de andre eksperimenter man var

ude kunne tilfredsstille. Disse andre eksperimenter viste sig altid at føre væk fra den kunstneriske tanke — hvorimod "R+B" tvang en til at koncentrere sig om den.

(Dette rejser så igen det problem om hvor positivt det er således at tvinge sig til at fastholde den kunstneriske tanke om der måske ikke ville være mening i at bevæge sig helt udenfor den?)

Spørgsmålet er om det man betegner: den kunstneriske tanke ikke blot postuleres ved hjælp af at "R+B" fremstår som et billede (maleri) med hvad alt dette indebærer af konventioner — som man altså bindes af. "R+B" kan således blive en redningsplanke når man mener at have givet altfor meget los for sin splittelse. Man ved godt at man er splittet, men man vil — ønsker ikke at være det og søger derfor tilbage til noget som repræsenterer (til trods for måske alene som postulat) det samlede usplittede.

Det er her jeg mener at kunne tyde min angst for virkeligheden — kaster jeg mig for meget ud i den ved eksperimenter i alle ukontrollerbare retninger — bliver jeg på et tidspunkt nervøs og søger tilbage i kunstens beskyttelse — konventionen som jeg føler mig sikker ved — hvorimod eksperimenterne åbenbare min splittelse og usikkerhed.

Nu — i dette øjeblik hvor jeg sidder og skriver føler jeg en voldsom træthed overfor "R+B" ideen finder den rædselsfuld snæver — konventionel — og formalistisk — men, sandsynligvis tager jeg på et eller andet tidspunkt fat på den igen (måske allerede om en time — eller i morgen).

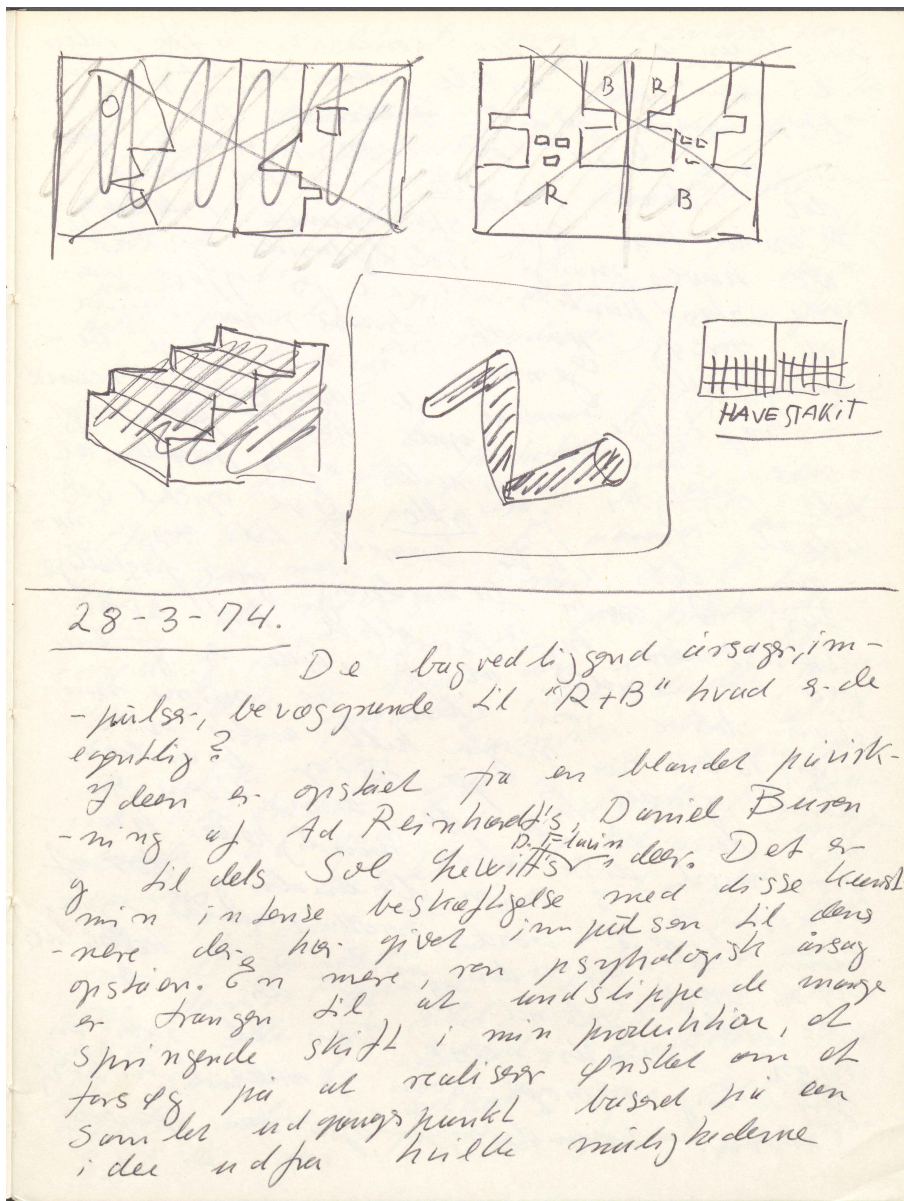
"R+B" repræsenterer min bevidste vilje til ikke at være splittet, det er muligt at den derved spærre vejen til erkendelse af at jeg er splittet og ikke skal forsøge at benægte det. Ligesom jeg, for at vende tilbage til det personlige, ikke skal forsøge at fornægte at mit samliv med Bodil er splittet, men akcepterer det se det som det er — hvorved der måske kan opstå flere muligheder for at få det til at fungerer end ved at stille det (som min kunst) i forhold til et ideal.

På den anden side tror jeg ikke man bevidst skal fornægte "R+B" når trangen til at arbejde med det opstår, man skal i det hele taget ikke gøre noget imod intuitionen.

R+B I SORT R+B I BLÅT R+B I GRØNT O.S.V

Det skal være tydeligt at R+B er placeret inde i disse farverum og er isolerede i forhold til rummet.

Så kunne spredes som en lille, ideel-
-let om det enkelte, der som helhed, kan
blive mangelfuld. Ideen er på sin vis
opstillet ved en trang, nemlig ~~at~~
det ideel is ville efterleve med et
kunne tage et standpunkt, istedet for
at have mange sidebetænde og skuffen-
-de standpunkter. Hvad is gøre var
et forsøg på at trose, og i med
mig selv. Gennem min intense be-
-skaffelse med de ovennævnte kunst-
-nere som is synes havde ful i noget
helt rigtigt, da nedes efter hundene et
ideel som is ville leve op til selv-
-om det ikke svarede til min nu-
-tur. is min beundring for fastfaldige
kunstnere har is altid haft svær
ved at indse at is ikke s. g. ikke
kan blive som dem, at mine min-
-der, og det is jo netop beundrer
hos dem s. at de kunne leve s.
tro mod disse deres minligheder ~~at~~ af
-mod is i min beundring ~~at~~ af
dem blive ~~at~~ mod mine egne.
Man må på den anden side hellere
være helt blind for at der i det
man beundre må være et svar, en
genklang i noget som findes i en selv,
selvom beundringen også kan slappes

at den pågældende man beundre nær-
nødt som man selv mener. man mag-
-ter - og ~~som~~ hvis man var i de-
-siddelse af det ville alle ens problemer
løses.
Bovdsel fra disse rent kunstneriske im-
-pulser bag "R+B" ligger vel også nogle
helt personlige hvad repræsenter denne
struktur (to ens kvadrater) disse fæver
(R og B - bli)?
Selvom det er banal psykoanalyse
vil jeg tro det forholder sig som
fulgt: de to kvadrater er ens er
suh som man så de danner en hel-
-hed et rektangel - men de to fæver
rød og blå som er kontrasterende -
den røde er rød den blå er blå
d. v. s. er forskellige individuelle fæver
der ikke kan harmoniseres, men altid
vil man træffe ofte i en sådan opad-
-ad de vil ved at indvirkning på hin-
-andens intensitet vil blive - oply-
-ses. Til trods for at rektangel for-
-ner de to kvadrater ad skiller fæver-
-ne dem. Fæverne repræsenterer min,
under alle for hold, manglende evne
til samfunde helhed, struktureren pos-
-sibilitet den helhed, men fæverne
spliiter den. Til trods for at jeg opn-

- men denne proposition "R+B" selvs-
samtidig, helhed, et bestemt udgangs-
-punkt af de to søs proposition selv
dette ønske ved at forværes uforlyt-
-hed i sidste ende for denne hel-
-hed uimulig.
"R+B" repræsenterer altså min sjelit-
-hed, mit ønske om samling u split-
-hed, min forværing og mit veld-
-samme ønske om at gøre min
-tilværelse uforværet samlet og hensigts-
-mæssig. Og så mit som liv med Babil
-repræsenterer "R+B" er kendelsen af (cube-
-lidst?) at selv om de to kvadrater
(A-B) er sammen (som liv) for den
kendsgerning at de indeholder - helt
udfyldes af hver sin forskellige
-farve (to forskellige personligheder) mod-
-sig og mod arbejder den ydre (som-
-livet) struktur. Hise som på forseg-
-et for dette som liv til at fungere,
prøver på (nå som om flere år) at
for "R+B" til at fungere til hedsfor-
-et det gør på gang (som som-
-livet) viser sig at "R+B" er hvad
den er og ikke lader sig ændre,
med mindre hele strukturen ændres.

Hvorfor har jeg min valgt disse to
i fremtids farver Rød - blå?
Kunstneriske udtryk den slutning at
Rød repræsenterer hele den varme side
af farvestruktur og Blå hele den koolde
at det er de to af alle hoved-
farverne der har de færreste
assosiationer. Til ting og phenomenoner
uden for dem selv.
Jeg har altid følt mig tiltrukket
af disse farver som der ligger en
psykologisk årsag bag?
Det som tiltrækker mig er de to
farvers renhed - klarhed - bestemt -
hed - dette at de er absolut
enkle Rød - Blå - intet
andet, hver mod f.eks. andre
som gul - grøn - violet - i alle
ejr samme bestemt hed men, stærkt
taget er mere differentierede - ubestemte.
Derne distinkthed hos disse to far-
ver give mig noget af den rene
bestemt hed jeg søger i mig selv.
Så som man svare de god til
noget andet i mig selv nemlig
der delte drømme til fuldstændig
kionse livens (afte aggressiv) ~~præsen-~~
-teret ved den Røde - det veje -
- det ligende - uendelige ~~rom~~
som en bølge

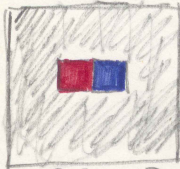

presenteret af den bli.
Hvorfor er jeg har valgt at indføre
disse farver i for end kvadrater
kun måske udledes som ønsket
om, trods alt, at danne en enhed
en samling af helhed af disse far-
er forenede farveelementer - men kwa-
-draterne er i forhold til farverne
neutrale - og magtesløse, en postulat
helhed. Måske er hele propositionen
et postulat idet den er blevet
til ud fra ønsket om en samlet
beslutningsdygtighed, men ved sin
visuelle gennemtrængelighed, bliver visse split-
-telser i det de farve elementer
- minner alle de grønne elementer
er i forenede altid vil være far-
farvelige farver.
Hvorfor er jeg med så stor støjhed
fortsat med "R+B" (nå næsten gen-
-nem seks år) gang på gang opgive
ideen og hvor efter tager den op igen?
Det skyldes, hver gang ideen oplyses,
en slags sødelseshæng, når jeg har
været langt inde i alle mulige andre
et parimeter vander jeg tilbage til
denne til synet de enkelte af "hæne"
for at finde den samling af far-
som de andre et parimeter forte

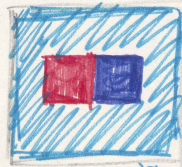
mig ud af.
Min kunstneriske lense lige på be-
-gynnelsen var jo den at man op-
-nem den og uhyre enkelte mælt af-
-lige strukturer blev fringes til at
indstøde alt den var udsat for
for den kunstneriske tankegang, som-
-tiden med at man måtte opbygge
hele sin inderlighed og fantasi for
i den enkelte strukturer at kunne
føle alt det ind i den som man
høvede de andre et par minutter. Disse
var inde kunne tilfredsstillende. Disse
andre et par minutter viste sig altid
at gøre væk fra den kunstneriske
tanke - hvermod "R+B" frang en til
at kunne tænke sig om den.
(Dette siger sig igen det problem
om hvor positivt det er således
at fringe sig til at justholde den
kunstneriske tanke om der måske
ikke ville være mening i at bevare
sig helt uden for den?)
Spørgsmålet er om det man be-
-tegnen: den kunstneriske tanke ikke
blot postuleres ved hjælp af at
"R+B" fremstår som et lille (indbr)
med hvad alt dette indebærer af
konventioner som man altid sin bindes

A. "R+B" kan således blive en ved-
-ningsplanke når man mener at
have givet alt for meget løb for sin
splittelse. Man ved godt at man
er splittet, men man vil - ønsker
ikke at være det og søger derfor
tilbage til noget som repræsenterer
(tilbage for måske alene som postulat)
der samlede og splittede.
Der er her jo mener at kerne af
min unge for virkeligheden - koster jo
mig for meget tid i den ved et peri-
-menter i alle i kontrollere bare retninger
blive. Jo på et lidt punkt nævnes og
søger tilbage i kunstens bestyrelse
- konventionen som jo fejler mig
sikker ved - hvori med et perimentene
uden bare min splittelse og usikkerhed.
Nm - i dette dybtligt hvor jo sidder
og skriver fejler jo en voldsom hat-
-hed over for "R+B" ideen finder den
rædselfuld smær - konventionel - og
fornuftslogisk - men, som synes is høj-
jo på et eller under lidt punkt for
jo på den igen (måske allerede om en
time - eller i morgen).
"R+B" repræsenterer min bedste vilje
til ikke at være splittet, det er
min lyst at den derved spørre igen

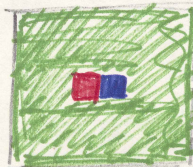
Lil er kendelse af at ja er splittede og
i lille skal forstå at tænke det.
Hvis som ja, for at vende tilbage til
der personligt, i lille skal forstå at
forstå at mit som liv med Bostil
er splittede, man accepterer det se
der som det er - hvordan der
måske kan ønske flere mintheder
for at få det til at fungere end ved
at stille det (som min kunst) i for-
hold til et ideal.
På den anden side for ja i lille
man bevidst skal forstå "R+B"
når tænke til at arbejde med det
opstår, man skal i det hele taget
ikke gøre noget i med indtænkning.

R+B i SORT

R+B i BLÅ

R+B i GRØNT o.s.v

Det skal være tydeligt at R+B er placeret
inde i disse rum og er isolerede i
forhold til rummet.